

ANGE (*rustig, zonder opzettelijke nederigheid*).

Het is gewoon. Wat zou het anders zijn. . .
Maar welke compónist doet jou het méést?

GEERTEN.

Chopin. Die geeft mij het sterkst den
huiver van het buitentijdelijke. . . . Doch
het liefst hoor ik je eigen fantasieën, als zoo-
even.

ANGE (*met een lach*)

Dank je. Dus je stelt mij boven Chopin?

GEERTEN.

Ik bedoelde geen vergelijking. Je fanta-
seeren treft mij om een andere reden. Het
brengt mij nader tot het begrip van je wezen.

ANGE (*schertsend-licht*).

Aha, dus terwijl ik me argeloos laat gaan
in mijn muziek, maakt professor zijn psychi-
sche analyse. En mag de patient ook weten,
wat de uitslag van het onderzoek is?

GEERTEN (*haar aanzierend, om de uitwerking
van zijn woorden in geenen deele te
missen*).

Zeker. Het kan zóó samengevat worden:
dat de twee interessantste eigenschappen,
die ik tot dusver van je leerde kennen lou-
ter. . . . spèl zijn.

ANGE (*blijft in schertstoon, alleen haar
oogen schitteren even op*).

En wat is de andere?

GEERTEN.

Je spel met mannen.

ANGE (*quasi-ernstig*).

Daarin gaat dus mijn leven op. . . . het
bespelen van toetsen èn van manne-hàrten
of manne-zielen òf. . . .

GEERTEN (*in haar toon*).

Snaren van zieleharpn. . . .

ANGE.

Goed. Laat ons poëtisch worden. Maar
intusschen: jou wóórdn-spèl is geestig.

GEERTEN.

En jou vraag naar de diepere bedoeling
van mijn opmerking prachtig verborgen.
Gelukkig niet onvindbaar. Ik zal haar zoo
goed mogelijk beantwoorden. . . . Als je fan-
taseert, zooals straks, zie ik je dansen. Een
dans om den dans. Luchtig van beheerscht-

heid. Tenminste in het begin. Want als je
een tijdlang bezig bent, komt er iets sleepends
in je bewegen. Geen moeheid. Maar het is
of je zelf meegevoerd wordt. . . . Je dans
wordt dieper-gevoelig, ofschoon minder be-
heerscht. Er gaat een smachting door je
heen. Doch dan merk je het en langzaam
onttrek je je eraan. En je eindigt, zooals je
begón. . . .

ANGE (*heeft even ernstig nagedacht, lacht
dan en zegt op lichten toon, iets afwerend*).

Ik fantaséér, dus. . . . (*een gebaar*).

GEERTEN.

Je antwoord is pràchtig. Maar je hadt je
zin niet kunnen voleindigen. Je wou er ook
niets mee uitdrukken. Enkel iets zèggen,
om de vraag, die in je opkwam, te verbergen.

ANGE (*spotachtig*).

Und das war?

GEERTEN.

Ook je verlegenheids-Duitsch is schitte-
rend. Maar ik verg geen erkenning van je.
Je vroeg ~~je~~ zelf af in den een of anderen
vorm: is het wáár, wat hij zegt, dat terwijl
ik fantaseer uit mijn onderbewustzijn dat
verlàngen opkomt en uiting vindt in mijn
spel?

ANGE.

Welk verlàngen?

GEERTEN.

Om je te géven.

ANGE (*invallend, iets agressief*).

Volkomen te géven in mijn muziek. Ja,
dat ontken ik geen oogenblik.

GEERTEN.

Waarom dan die terughouding?

ANGE.

Omdat ik niet alléén was. In het bewust-
zijn voor iemand te spelen, kan ik me nooit
zoo laten gaan als anders.

GEERTEN.

Dus de „argeloosheid”, waarover je zoo-
even sprak. . . .

ANGE.

Was een scherts, om jou verder uit je
tent te lokken.